

Megbocsátás és megbékélés

Szeretném Önöket az év elején arra hívni, hogy vegyék nagyon komolyan ennek a számunknak az üzenetét. Vajon ebben az új esztendőben is szükségünk van megbocsátásra?

A kibékülés a különböző kultúrákban nagyon eltérően történik. Mikronéziában nagy anyagi ráfordítással jár, Pápua Új-Guineában pedig legjobban, ha valaki közvetít a felek között.

Mindannyian tudjuk, hogy a bocsánatkérést elvileg meg lehet tanulni, mégis minden alkalommal máshogy kell nekifognunk. Ami a másoknak fájdalmat, szenvedést okoz, az mindig komoly dolog. Ráadásul a megbocsátásnál nemcsak a szenvedés, hanem a büszkeség is szerepet játszhat, mivel kibékülni annyit jelent, mint feladni a vádhoz való jogot. Milyen gyakran válnak ezen a ponton az áldozatok elkövetőkké: ragaszkodnak a sérelmeikhez és így kibékíthetetlenek maradnak. Néhány cikkben olvashatunk erről.

Az igazi megbocsátásnak mindig ugyanaz a célja: a sebek begyógyítása. A megbocsátás elengedi a jogos vádat, és Jézus-hoz hasonlóan imádkozik, aki ellenségeinek bocsánatért esedezett, nem róta fel bűnüket, mert szerette őket.

Hadd emlékeztessenek ismét a bevezetőben mondottakra, és hívjam Önöket arra, hogy vegyék szívükre e számunk témáját.

Kívánom, hogy az új évben megtapasztalhassa a megbékélést, legyen az bár Istennel, emberrel, úgy, hogy Ön bocsát meg másoknak vagy elfogadja a bocsánatot saját maga számára. Nagyon jó tudni, hogy Isten Jézusban megnyitja a szívét, hogy gyógyulást hozzon szerte a világon, nekem és Önnek is.

Ezzel a gondolattal kívánok minden jót az új évre, és megköszönöm támogatását.

Martin Auch
missziói igazgató

Kedves Olvasóink!

„...bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is.” Kolossé 3,13

„...bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...” (Mt 6,12). Gyakran elhangzik az Úr Jézustól tanult imádságnak ez a sora a szánkból. De vajon megtesszük-e, amit mondunk: mi is megbocsátunk, vagy őrizgetjük szívünkben sérelmeinket?

Sokszor talán észre sem vesszük, mennyire kemény szívűek tudunk lenni egymás iránt. Sérelmek esetén általában feléled bennünk igazságérzetünk, úgy érezzük, a másik valamilyen elégtételt kell, hogy nyújtson számunkra: ismerje be a bűnét, rosszindulatát, figyelmetlenségét, és „legalább” kérjen bocsánatot! Persze – tegyük hozzá őszintén –, hogy gyakran aztán a másik bocsánatkérése sem engesztel ki bennünket igazán. Úgy érezzük, a bocsánatkérő szavak nem őszinték, nincsenek arányban a bennünket ért sérelemmel... Nem jutunk békességre magunkban.

Fontos megértenünk ezzel kapcsolatban a Biblia tanítását. Nevezetesen azt, hogy kapcsolatunk és szívünk békessége nem a bocsánatkéréstől fog helyreállni, hanem a megbocsátástól! Isten szerint a bocsánatkérést mindig meg kell, hogy előzze a megbocsátás! Mert az igazi megbocsátás mozgatója nem a másik bocsánatkérése, hanem a hitünk. Isten Krisztus kereszttáldozatáért előre megbocsátott nekünk. Ez életünk alapja, hogy Isten nem büntet bűneinkért, és elégtételt sem vár tőlünk. Kegyelemből Krisztusért bocsánatot kaptunk. Aki ezt hittel megragadja, és megérti, hogy ő maga is kegyelemből él, az nem állhat elvárásokkal a másik emberrel szemben! Isten kegyelme és feltétel nélküli bocsánata bennünket ugyanerre kötelez egymás iránt!

Ha elégtételért kiáltunk, az mindig azt mutatja, hogy nem tölti be szívünket az evangélium, Isten bocsánata. Ilyenkor csak a saját igazságunkat látjuk, és önigazultak vagyunk.

Ha szeretnénk sértésekkel és bántásokkal megterhelt kapcsolatainkban újat kezdeni, nincs más választásunk, mint odamenekülni Krisztus kereszttjéhez, és megragadni hittel a Tőle kapott bocsánatot. A hittel megragadott kegyelem az egyetlen erő, mely képessé tesz saját igazságunkon való túllépésre és a szívből jövő megbocsátásra. Sértések és bántások esetére hadd ajánljam hát a következő módszert: forduljunk először a kereszthez, s csak azután a másik emberhez!

Tartalom:

A Magyar Evangéliumi Keresztyén

Missziói Szövetség	2
A Luz család körlevele	3
Keszi Krisztina: Karácsony Afrikában	4
Újra tanul magyar fiatal Liebenzellben	5
Zambia	6
Egy magányos misszionárius	7
Megbocsátás és megbékélés Csukon	8
Franciaország	9
Kanada	11
Megbocsátás és kibékülés Pápua Új-Guineában. ...	11
Mikronéziaiak Németországban	13
Pápua Új-Guinea: Látogatás Bikaruban	14
Szerkesztőségi üzenetek	16

Sípos Alpár Szabolcs

A Magyar Evangéliumi Keresztyén Missziói Szövetség

Magyarországon a missziói munka a századforduló táján különösen is megélénkült. Budapesten, a Hold utcában ekkor már rendszeresen tartottak összejöveteleket, bibliaórákat, ahol Szabó Aladár és társai hirdették az evangéliumot. Fáradozásaiknak köszönhetően számos missziói ág megindult. Megalakult a Budapesti Református Ifjúsági Egyesület, a Lórántffy Zsuzsánna Egyesület, majd pedig a Bethánia Egylet. A lelki munka, a belmissziói mozgalom egyre nagyobb lendületet kapott. Nyilvánvalóan ennek köszönhető, hogy a külmisszió kérdése is egyre többeket foglalkoztatott. Olyannyira, hogy Fleischer Gyula ügyvéd bábáskodása mellett rövidesen megalakult – először csak a Budapesti Református Ifjúsági Egyesület szakosztályaként, majd önálló egyesületként – a Magyar Külmissziói Szövetség, amely elsősorban az ún. pogánymisszió ügyét volt hivatott támogatni. Tevékenysége egyre inkább kiszélesedett. A szervezet később a Magyar Evangéliumi Keresztyén Missziói Szövetség (MEKMSZ) nevet vette fel, és több éven keresztül igen áldásos munkát végzett.

A megalakulással szinte egy időben három fiataalt küldtek ki külföldre azzal a céllal, hogy felkészítsék őket a külmissziói szolgálatra: Simon Géza a bázeli misszió iskolájában, Dabi Gyula Liebenzellben, Pauer Irma pedig a freinwaldi belmissziói intézetben tanult. Hozzájuk a következő évben Kunst Irén és Mazsár János is csatlakozott – egyikük Liebenzellbe, a másik Lipcsébe ment. A Magyar Evangéliumi Keresztyén Missziói Szövetség stabil hátteret biztosított felkészülésükhöz, mind a lelkiek, mind az anyagiak terén. A szervezet motorja hosszú ideig Fleischer Gyula volt, aki a külmissziót különösen is szív-

ügyének tekintette. Hamarosan mások is felnőttek mellette ebben a munkában, s fáradozásaiknak köszönhetően a hivatalos egyház sem maradt közömbös.

A Magyar Evangéliumi Keresztyén Missziói Szövetség alapszabálya az evangélium terjesztését tartotta legfontosabb feladatának, mégpedig a világ valamennyi népe között. Céljainak megvalósítása érdekében nagy hangsúlyt fektetett a misszionáriusok képzésére. Tervbe vette egy magyar missziói iskola létrehozását, ennek magvalósulását azonban megghiúsította a hamarosan kirobbanó I. világháború. A szervezet vezetői fontosnak tartották a külmisszió iránti érdeklődés ébrentartását és a missziói munka támogatását. Különös hangsúlyt fektettek az ország határain kívül élő magyarság sorsának nyomon követésére, de szívügyüknek tekintették a zsidómissziót és a balkáni muzulmánok közötti munkát is.

Ahhoz, hogy hatékony munkát tudjanak végezni, szükségesnek találták a misszió teológiai alapjának meghatározását, amelyet végül ki is dolgoztak. Ebben a munkában Fleischer Gyula, Forgács Gyula, Podmaniczky Pál és Szabó Aladár jeleskedtek. Fontosnak vélték a más evangéliumi szervezetekkel való együttműködést is, így szoros kapcsolat alakult ki a Magyar Evangéliumi Keresztyén Missziói Szövetség, illetve a Bethánia Szövetség, a Magyar Evangéliumi Keresztyén Nőegylet és a Magyar Evangéliumi Keresztyén Diákszövetség között.

A kezdeti sikerek után a szervezet vezetőségének számos nehézséggel kellett szembesülnie. A támogatások idővel megcsappantak, ahogy a külföldön tanuló diákok lelkese-
dése is. Simon Géza és Dabi Gyula nem váltották be a hozzájuk fűzött

reményeket, néhányan a későbbi jelentkezők közül sem. Mások a kialakult politikai helyzet miatt nem tudtak kiutazni a missziói mezőre. A legtöbben néhány esztendei kinn tartózkodás után visszatértek az anyaországba, és a belmissziói munkában próbálták meg hasznosítani magukat. Persze, akadtak kivételek is. Kunst Irén és Pauer Irma, leküzdv minden akadályt, végül is el tudta foglalni a szolgálati helyét: az előző Kínába, míg az utóbbi Afrikába ment, ahol mindketten különösen is áldott munkát végeztek.

A jelöltek felkészüléséről és a külmisszió mezejének eseményeiről egyébként rendszeresen beszámoltak a honi evangéliumi folyóiratok. Elsősorban a Magyar Evangéliumi Keresztyén Missziói Szövetség lapja, a Hajnal adott rendszeres híradást a történésekről, de más újságok is szívesen közöltek a külmisszióval kapcsolatos cikkeket. Az ügy népszerűsítését szolgálták azok az előadások, körutak, amelyen a misszionáriusok számoltak be személyes tapasztalataikról. Úgy tűnt, hogy a felmerülő nehézségeket lassan sikerül leküzdeni, ám az egész kontinenst beborító háborúskodás végül odavezetett, hogy a szervezet ellehetetlenült, és kénytelen volt beszüntetni addigi tevékenységét. Isten azonban sohasem végez fél munkát. Amint a fegyverek elcsitultak, és megkötetett az ország számára oly megalázó békeszerződés, a missziói munka „feltámadt haló poraiból”. A Magyar Evangéliumi Keresztyén Missziói Szövetség is újjáalakult, és sok belső harc, útkeresés után egészen 1944-ig működött, Magyar Református Külmissziói Szövetség néven vált bő áldások forrásává sokak számára.

Margit István

Kedves Testvéreink!

Talán Te is felteszed a kérdést: mit fog hozni az új év? Milyen változás lesz az életemben? Lehet, hogy félelemmel gondolsz a jövőre, lehet, hogy örömmel nézel az ismeretlen elé. Biztos vagyok abban, hogy Isten sok mindent elkészített számodra 2007-ben.

Nagyszerű lehetőségeket kínál, amelyeket ki kell használnod. Pál apostol az Efézus 2,10-ben így mondja: „Mert az ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”

Ha élsz az Isten által elkészített lehetőségekkel, elégedett leszel. Aki ezeket a lehetőségeket keresi, felismeri és él velük, az áldások áradatában fog élni. Aki engedi, hogy Isten felhasználja, abból élő víznek folyamai fognak áradni.

Megítélésem szerint a legnagyobb különbség az élő, vidám és gyümölcsöző kersztyének és az alvó, unalmas és „kiszáradt” hívők között az, hogy míg az első keresi, nekivág, kihasználja az elkészített lehetőségeket, addig a másik unalmasan, önmagát sajnálva panaszkodik, hogy nincs áldás az életében. Isten napról napra előkészíti a jó cselekedetek lehetőségét, amelyekben az Ő dicsőségére és életed áldására járhatsz. Keresd ezeket a lehetőségeket és élj velük! Ezek alapján én már tudom, hogy nekem mit fog hozni az új év. Remélem te is?!

De hadd álljon itt egy figyelmeztetés is. Az Isten által elkészített lehetőségek egyidejűleg mindig kihívások is.

Kihívások:

– türelmes és csendes megállásra, hogy megértsük Isten szavát és beteljesedjünk a Szentlélek erejével,

– hogy teljesen Isten rendelkezésére bocsássuk mindazt, amink van, amit akarunk és fontosabbnak tartunk azt, amit Ő akar,

– hogy bátran és állhatatosan

felgyűrjük az ingujjakat és munkálkodjunk pozitív változásokon.

Thomas A. Edison, az izzólámpa feltalálója, aki a kísérletei során többször is felgyújtotta a laboratóriumát, sok pénzt és munkát fektetett a kísérleteibe, egyszer megjegyezte: sok ember nem használja ki az élet adta lehetőségeket, mert azok olyan overálba öltöztek, amelyen a „kemény munka” felirat áll.

Isten nagyszerű 2007-es évet készített számodra, csodálatos terv áll rendelkezésedre. Ez a terv azonban nem fog automatikusan megvalósulni: „...keressél és találsz, ...kérjél és kapsz... amit vetsz azt fogod aratni... a hited szerint fog történni...közeledj Istenhez, és közeledni fog hozzád...”

Az Isten által elkészített lehetőségek kihívások. Kihívások, amelyek áldást hoznak számodra.

Hadd álljon itt máris néhány ok a hálaadásra:

Isten több lehetőséget adott számunkra a karácsonyi időszakban az evangélium hirdetésére.

...Ede egy ibarrai óvodában többször is lehetőséget kapott arra, hogy a szülőknek előadást tartson gyerekevelésről, a házasság értékeiről stb.

... A gyerekklubunk karácsonyi ünnepélyén kb. 50 szülő vett részt, akik közül legalább 30 még sosem járt a gyülekezetünkben. Több mint 100 gyerek volt jelen, akikből 60-an részt vettek a karácsonyi zenés színdarabban. A gyermekműsor után Ede a János 3,16 alapján az igazi szertetről beszélt. Többen elkezdtek sírni, és hisszük, hogy Isten tovább munkálkodik a szívekben.

Isten lehetőséget készített testvéri közösségre, pihenésre.

... Misszionárius-csapatunk megnövekedett, új tagok gazdagítják a közösséget. Nagyon szép karácsonyi ünnepünk volt az összes misszionáriussal és főállású ecuadori munkatársainkkal.

... A gyülekezeti ifjúsági csoportunkkal egész napos programot szerveztünk sok játékkal, közösen főztünk, együtt hallgattuk Isten üzenetét, és újra közelebb kerültünk egymáshoz.

... A CCB karácsonyi ünnepélye is jól sikerült. Örülünk a diákok kitartásának és szorgalmának.

...Itthon is szépen és sok izgalommal teltek az ünnepek. Mivel Ecuadorban nincs karácsony első megmásodik napja, nekünk a szenteste utáni napok igazi pihenést jelentenek. Nagy örömmel bontogattuk a karácsonyra érkezett csomagokat és örültünk, hogy Isten testvérekkel ajándékozott meg bennünket, akik nem felejtkeznek meg rólunk.

Isten megáldja a munkánkat

...Ede elkészült a Jó szolgáló tanfolyam összes leckéjével (72 fejezet). A tanfolyam anyagának összeállítása sok munkát és időt vett igénybe, de a gyülekezetek nagyon hálásak érte. A Liebenzelli Misszió által alapított ecuadori gyülekezeteink mind ezt a tananyagot használják lelki növekedésük céljából, ugyanakkor a tanfolyamon keresztül megalapozhattuk a gyülekezeteink strukturálását is (gyülekezeti tagság feltételei, a keresztelés rendje, munkatársak képzése és gyülekezeti „tisztiség” kiosztása stb).

Lehetőség az állhatatos imádságra:

...Januártól Gyöngyi két gyülekezetben tart gyermekmunkásképző tanfolyamot. Imádkoztatok, hogy a résztvevők lelkesen tanuljanak, és megújult erővel és kedvvel végezzék a munkájukat.

...Ede egy közeli városban tart tanfolyamot laikus prédikátorok számára. A tanfolyam anyaga elsősorban prédikáció írása és tartása.

...A jelenlegi munkák mellett Edének nagy feladata ebben az évben a továbbképző tanfolyam, amelyet levelező úton végez. Előreláthatólag kb. 2–3 évet fog igénybe venni, mire

leheteti végső vizsgáit és megszerzi a legmagasabb szintű teológiai végzettséget. Mivel a tanulásra nincs külön szabad napja, mindent a munkája mellett kell elvégeznie, ami komoly többletünkét fog jelenteni. Kérjük, imádkozzatok, hogy Isten adja meg neki a szükséges erőt, önfegyelmet és kitartást ebben az időszakban.

...Az Ibarrában működő laikus bibliaiskolánkban szintén újabb változások elé nézünk. Lehetőségünk nyílt a bibliaiskolában arra, hogy egy

olyan csoportot indítsunk, akik egy amerikai szemináriumon keresztül távoktatásban tanulhatnak teológiát, és államilag elismert végzettséghez juthatnak. Ennek a továbbtanulni vágyó csoportnak a vezetése és felügyelete Ede feladata. Imádkozzatok a résztvevőkért, hogy kitartással és szorgalommal tanuljanak.

...Imádkozzatok az Atúntaquiiban lévő gyülekezetért, hogy Isten adjon ébredést, a hívőknek megújulást, hívjon el felelős munkatársakat, és legfőképpen

azért, hogy sikerüljön valakit találnunk, aki a jövőben ezt a gyülekezetet pásztorolhatná. Ez az egyetlen liebenzelli gyülekezet, amelyet még mindig nem sikerült helyi lelkészre bízni.

Köszönünk szépen minden anyagi és lelki támogatást, amit az elmúlt évben kaptunk tőletek. Isten áldjon meg érte Benneteket és adjon erőt nektek abban, hogy sem az adakozásban, sem az imádságban meg ne fáradjatok.

Sok szeretettel:

a Luz család Ecuadorból

DR. KESZI KRISZTINA BESZÁMOLÓJA

Karácsony Afrikában

Ha valaki megkérdezné, milyen volt az első karácsonyom Zambiában, nagyon tömören csak ennyit mondanék neki: más!

Mások a *természeti körülmények*.

Ez az ünnep gondolatainkban a téllal, a hideggel kapcsolódik össze. Örülünk, ha ünnep előtt esik a hó, és megjegyzzük: szép, fehér karácsonyunk lesz.

Itt erről szó sincs. Üde zöld minden, és virágok nyílnak, ez a mangóérés ideje, gyümölcstől roskadoznak a fák.

És bizonyos, hogy azon a 2000 évvel ezelőtti karácsonyon sem esett a hó, és nem volt csikorgó hideg, amikor József és Mária elindultak Názáretből Betlehembe, az elrendelt összeírás, a népszámlálás miatt.

Más az *előkészület, az ünnep előtti hangulat*. Itt nincs lázas rohangálás, tolongás a boltokban. Nincs bronz, ezüst és arany vasárnap. Minden a megszokott mederben folyik. A nagyobb városokban található központi üzletben, a Shoprite-ban ugyan most már lehet vásárolni műfenyőt és rávaló díszeket, de ez csak az itt élő európaiak kedvéért van.

Ide ugyanis még nem jöttek be a „plázák”, a „multik”, akik a médián keresztül odahaza azt sugallják, hogy a karácsony az „ajándékozás ünnepe”, és ilyenkor a kereskedők minden elfekvő árut eladhatnak, mert ki merne másként viselkedni ebben a mindent és mindenkit ma-

gával sodró áradatban.

Más *maga az ünnep is*. Sokkal egyszerűbb, természetesebb. Nincs túlméretezett főzés, gyomorrontásig való evés. Ünnepi, de szolidabb vacsora, mint odahaza szokásos.

És ami főként eltér: nincs semmikor, semmilyen alkalomból alkoholfogyasztás. Ha valaki keresztyén, sem karácsonykor, sem szilveszterkor, semmilyen alkalomból nem iszik. Ez mások számára, a világ számára is látható jel, amely ebben a környezetben, kultúrában világosan kifejezi a Krisztushoz tartozást.

Az ajándékozás az európaiak között szokásos, de inkább csak a gyerekeket ajándékozzák meg, és természetesen nem a nálunk megszokott drága ajándékokról van szó. A zambiaiak között ez nem szokás. Az itteniek nem állítanak karácsonyfát sem, ahogy mi, európaiak tesszük.

Az országban egyes helyeken megtalálható a hosszú tűlevelű fenyő, de ahol ez nincs, ott a rozmarin pótolja. A karácsony közeledtét jelző adventi gyertyák koszorúja is rozmaringból készül. Száradása közben kellemes illatot áraszt.

Az ünnep csak egy napot, december 25-én tart, de 26-ika már rendes munkanap.

Más *az istentiszteleti rend*.

Minden a megszokott rendben zajlik. Mivel december 24-e vasárnap volt, ezért délelőtt tartották a

szokásos istentiszteletet, de este már nem rendeztek újabb alkalmat. Sem 25-én, sem pedig 26-án. Nincs karácsonyfa-állítás a templomban sem. Egy kis virág jelzi, hogy ünnepélyes alkalomról van szó, Jézus Krisztus születésére emlékezünk, de az igehirdetés karácsonykor sem a betlehemi jászolban fekvő csecsemőre irányítja a figyelmet, hanem Jézus Krisztusra, a testet öltött Örök Igére és az Ajándékozóra, az Atyára.

Az itt élő keresztyének szeretnék ezzel megmutatni, hogy nemcsak december 25–26. kiemelkedő napja az évnek, hanem mind békességet, szeretetet, örömet hordozó nappá válhat, ha valaki Jézus Krisztussal járja az utat. Ezért igyekeznek nem az ajándékokra, az ajándékozásra, mégcsak nem is az Istentől kapott ajándékokra (szeretet, békesség, öröm) figyelni, hanem az Ajándékozóra!

Furcsa lenne úgy ünnepelni valakinek a születésnapját, hogy éppen az ünnepelt nincs jelen, és esetleg csak az ajándékokat kezdjük kibontogatni.

Természetesen az európai kultúrából érkező, több napos ünnephez szokott ember számára ez MÁS.

Ám a lényeg mindegyik kultúrában ugyanaz. Az Ünnepelt, Jézus Krisztus, az Önmagát odaajándékozó Isten legyen jelen, mert csak így lesz igazán ünneppé az ünnep.

Dr. Keszi Krisztina

Újra tanul magyar fiatal Liebenzellben

– Bandi, örülünk, hogy a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumán tanulhat egy évig. A Külmissziói Híradó olvasóinak mondjon valamit magáról.

– *Hajdúböszörményben születtem 20 évvel ezelőtt; 4 testvérem van. A Kálvin-téri református gyülekezet a lelki szülőotthonom. A helyi gimnáziumban végeztem a nyolcosztályos tagozaton.*

– Elmondaná, mi indította arra, hogy Liebenzellbe jelentkezzen?

– *Jó, ha az ember hitben és tudásban felkészül a teológiára. A Liebenzelli Missziónál lelki emberek tanítanak és szolgálnak világszerte; a Molmár Mária Alapítvány és a Liebenzelli Misszió pedig lehetőséget adott, hogy itt tanuljak és tapasztalatot gyűjtsek. Jobbról nem is álmodhatnék.*

– Mit szóltak ehhez szülei – családjá?

– *A szüleim végig mögöttem álltak, számíthattam rájuk, mint mindig. A hosszas távollétet, persze, senkinek sem volt könnyű megszoknia.*

– Mik a tervei az egy év telete után?

– *Sárospatakon kezdem meg teológiai tanulmányaimat.*

– És mik a jövőbeni tervei?

– *Szolgálat, otthon, család. A részletek kidolgozására még van néhány évem.*

A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumán a tanév szeptember 1-jén kezdődött, de a tanítás csak 20-án. Addig elsősorban a liebenzelli élettel ismerkedtünk, a ránk háruló feladatokkal, majd a környezettel, a szép kis várossal,

melynek szélén a Misszió Hegye helyezkedik el.

Tizenegy osztálytársammal együtt kedves estét töltöttünk el a „házi szülőkkel” (Jochen és Damaris Kümmerle – 12 évig a Csendes-óceáni Yap szigeten szolgáltak misszionáriusként), akik ellátásunkról, lelkigondozásunkról gondoskodnak, és megadják a szükséges irányítást.

Ellátogattunk Monbachtalba is, a LM üdülőközpontjába.

Ezután mozgalmas napok következtek: az Őszi Missziói Ünnepe, amelyen tevékenyen kivettük mi is a részünket; aztán a végzősök búcsúzása; a szeminárium új igazgatójának, Volker Gäglének a köszöntése.

Szeptember 19-en a Misszió-hegyi Gyülekezet (Missionsberg-gemeinde) vezetőségével vacsoráztunk és beszélgettünk. A misszió igazgatója és a gyülekezet lelkipásztora, Detlef Krause elmondta, hogy a gyülekezet minden diákat tagnak tekint, és szeretné, ha beépülnénk és munkatársak lennénk. 20-án este a Bergabend alkalomával mutatkozott be a szeminárium és a bibliaiskola első osztálya, a civilszolgálatot teljesítők, illetve a konyháslányok csoportja.

Ezután megkezdődött a tanítás és a tanulás. Napi programjainkba sokminden tartozik: reggel imaalkalom, reggeli, takarítás, áhítat, oktatás. Hetente egyszer tartanak beszámolót az elmúlt hét eseményeiről, majd áhítat és közös imádkozás; szerdán van a kóruspróba; csütörtökön a lakatosműhelyben dolgozom négy órát (minden diák dolgozik, ez teszi lehetővé, hogy kevesebb tandíjat kelljen fizetni); sportolás.

Egy héten 20 tanórám van: hermeneutika, lelkigondozás, bevezetés a evangéliumi teológiába, ószövetségi bibliaismeret, gyüle-

kezetpedagógia, missziós tanulmányok.

Jól érzem magam az osztályomban: segítőkész, kedves és jókedélyű emberekre találtam. A nyelvvel nem sok gondom van: általában el tudom mondani, amit akarok, jegyzetelni tudok és igyekszem tanulni.

Karácsonyi koncertek

December 18–19-én pedig eljött, amire fél éve készültünk: a Missziós- és Oktatóközpontban (MSZ), ill. a helyi evangélikus templomban karácsonyi koncertet adtunk: Volker Gäckle, a szemináriumigazgatónk prédikált, a szeminárium férfi- és vegyeskórusa, a gyülekezeti kórus, egy vendég fúvószenekar pedig karácsonyi énekekkel és zeneművekkel szolgált a gyülekezetnek és a látogatóknak.

Imakérések

A gyermekek között végzett szolgálatomról bővebben majd legközelebb számolnék be, akkor küldök képeket is. Egy 8–10 fős fiúcsoporthoz van szó, akikkel Simon Müller harmadikos hallgató oldalán foglalkozom. Közülük csak egyiküknek hívók a szülei, éppen ezért hatalmas ajándék, hogy jönnek. Azonban rendkívül aktívak, szó szerint meg kell küzdenünk az 5–10 percért, amit az Ige mellett töltünk el. Az otthonuk, a környezetük, a gondolkodásuk világi; hozzánk elsősorban szórakozni jönnek. Február első hétvégéjén együtt töltünk egy ottalvós estét a gyülekezeti házban. A pizzasütéstől az erdei túráig sokmindent tervezzük, elsősorban sok áldásra van szükségünk.

Isten gazdag áldását kívánom a kedves Testvéreknek!

Török András

Zambia

A reménység követői

A Liebenzelli Misszióhoz sürgős kérés érkezett Nabvalya törzsfőnöktől: szeretné, ha a nehezen megközelíthető Luangwa völgyben új munkát kezdenénk.

Ebben a völgyben, egy Baden-Württemberg-nagyságú területen, amely kb. 1 000 méterrel mélyebben fekszik, mint az ország többi része, 103 falu helyezkedik el 17 000 lakossal. A legközelebbi város Mpika, 120 km távolságban található.

Samuel és Anke Meier 2006 júniusában költözött a Nabvalja-völgybe, mely az északkeleti tartományban, egy vadsparkban fekszik, hogy ott a bisa törzsben kezdjék el munkájukat – egy helybeli lelkipásztorral, aki eddig lelkigondozóként és HIV/Aids tanácsadóként szolgált a Mungwi klinikán.

A bisa törzs tagjai animisták. Eddig csak kevesen hallottak az evangéliumról. Régebben évente egyszer látogatott a völgybe egy időközben elhunyt katolikus pap, és időről-időre karizmatikus csoport tart alkalmakat.

A völgyet eddig évente csak 5–6 hónapig lehet elérni terepjáróval. Utak nem léteznek. A felújított le szállópálya az esős évszakban víz alatt áll. Nyáron nagy a forróság (42 °C), ami télen 30 °C-ra csökken. Telefon helyett csak két rövidhullámú rádióadó működik, egyik az egészségügyi állomáson, a másik pedig az iskolában. Mindkettőt napenergiával működtetik. A völgyben az egyetlen autó a betegápoló és a törzsfőnök rendelkezésére áll.

A liebenzelli misszionáriusok az embereknek missziói-diakóniai munkával abban szeretnének segíteni, hogy új reményt találjanak.

Részletek Samuel és Anke Meier körleveléből

A Nabvalja-völgyben első napjainkat

meglepetések tarkították. Az emberek szívélyesen fogadtak és az első naptól fogva sok látogatónak örülhettünk. Teljesen fölöslegesnek bizonyultak aggályaink, hogyan teremthetünk kapcsolatokat. Némelyik látogató kíváncsiságból jött, mások naponta benéznek.

Arra számítottunk, hogy házonkon néhány javítást kell elvégezni. A törzsfőnök azonban gondoskodott róla, hogy legyen üveg az ablakokban és minden szobának legyen ajtaja. Találtunk egy külső vécét és egy főzőkúnyhót is a ház mögött, és az első hét folyamán még egy fürdőkúnyhót is emeltek nekünk.

Milyen az élet Nabvaljában?

Még nem is olyan régen Nabvaljában az emberek vadászatból éltek. Ám aztán betiltották a vadászatot, mert a vadállomány a vadászok miatt rohamosan csökkent. Bár a Nabvalja-völgy lakói az állatoknak csak jelentéktelen hányadát ejtették el, a vadászati tilalom keményen érintette őket: A családoktól fontos élelemforrást vontak meg, aminek következtében hiánybetegségek léptek föl. A férfiak máról holnapra elvesztették „munkájukat”. Kultúrájuk szemszögéből sem maradt többé feladatuk. Ezt a hiányt eddig semmi sem töltötte ki; szomorú látni, hogy sokan sörrel pótolják. Csak kevesen töltik szabaddá vált idejüket azzal, hogy feleségüknek segítsenek a munkájában. A legtöbb asszony napkeltétől napnyugtáig dolgozik: tüzet raknak, tisztán tartják a házat és környékét, főznek, ellátják a gyermekeket, vizet hoznak a kútról, tűzifát szereznek be és művelik a földeket.

Főleg kukoricát és kölest termelnek, amiből lisztet őrölnek és kását főznek. A kukorica- és kölesföldek óriásiak, de a termés felét az elefántok vagy bölények falják föl. Csak keveseknek van kis kertjük, amelyben zöldségféléket termelnek. A

földművelés sok munkával és veszteséggel jár.

Minden egyebet, amire az embereknek az élethez szükségük van, mint a só, a szappan, az olaj vagy hasonló cikkek, Mpikában, a legközelebbi városban kell beszerezniük. A száraz évszakban gyalog két-három, míg az esős évszakban öt-hat napig tart az út. Így érthető, hogy az emberek sorban állnak nálunk, amikor elhagyjuk a völgyet, és természetesen, telepakolt autóval érkezünk vissza.

Nabvaljában egészségügyi központ működik, ahol egy betegápoló teljesít szolgálatot. A kis klinikának nemcsak személyzetre lenne szüksége, hanem ágyakra, villanyáramra és gyógyszerekre is. Az iskolában hasonló a helyzet: hiányoznak a képzett tanítók, ezért elsősorban végzett diákok tanítanak.

Örülünk, hogy a törzsfőnök, az iskolaigazgató, a betegápoló és még néhányan mindent megtesznek Nabvaljában a közállapotok javulásáért, és szenvedélyesen akarnak tenni valamit hazájukért.

A legtöbb emberen érezni, hogy elkeseredettek és csalódtak amiatt, hogy helyzetükre alig figyelnek fel a völgyön kívül. Beszélgetés közben újra és újra az az érzésünk, hogy ez az elkeseredés olyan mélyen beléjük ivódott, hogy nincs többé sem jövőképük, sem bátorságuk ahhoz, hogy tegyenek valamit a változás érdekében.

Nabvaljában sokan nagyon örülnek, hogy végre „saját” misszionáriusaik vannak. Nagyon szeretnének az embereknek olyan reménységet hozni, ami örökké megmarad, és Istentől jövő örömet adni.

Mindennapjaink Nabvaljában

Elsősorban természetesen a nyelvtanulás a feladatunk. Mindketten találtunk valakit, akitől minden

nap tanuljuk a bamba, illetve a bisa nyelvet. Ahhoz is időre van szükségünk, hogy az órákra felkészüljünk és a tanultakat gyakoroljuk. Néhány emberrel már sikerült is kapcsolatot teremteni. Hetente egyszer bibliaórát tartunk. Samuel nehezen tudja vezetni az órát, mert nyelvtudásunk még sok kívánnivalót hagy maga után. Még tolmácsra van szükségünk. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy gyorsan megtanuljuk a nyelvet.

A házimunka sok időt vesz igénybe. Szabad tűzön főzünk – tehát szó sincs arról, hogy gyorsan föltegyünk valamit a tűzhelyre. A vizet a kútról

hordjuk és kézzel mosunk. Házunkat és környékét naponta söpörjük, hogy távol tartsuk a kígyókat, amelyek megbújhatnak a levelek alatt.

Nagyon fontos, hogy legyen időnk, és ne bosszankodjunk, amikor a látogatók félbeszakítanak. Fontos, hogy mi magunk is látogassunk. Itt sokkal fontosabbak az emberi kapcsolatok, mint Németországban, és örömmel tanuljuk a helybeliektől, hogy nagyobb érdeklődés éljen bennünk embertársaink iránt.

Mindezekhez a feladatokhoz szükségünk van a Testvérek imádságaira és támogatására. Köszönjük!

Samuel és Anke Meier. Samuel a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt autószerelő, ill. ergoterapeuta (munkaterápia vezető) volt, 2005 szeptembere óta Zambiában dolgozik. Tájékozódás és a bamba nyelv tanulása után 2006 júniusában a félreeső Nabvalja/Észak-Luangwa völgybe költöztek. A bisa népcsoport tagjai közötti munkában Kasanda lelkész támogatja őket, aki korábban lelkigondozó és HIV/Aids tanácsadó volt a Mungwi klinikán.

A magányos misszionárius

Volt már valaha magányos? Akkor tudja, milyen érzés tölti el ilyenkor az embert.

A terepen dolgozó misszionáriusnő jól ismerte ezt az érzést. Már évek óta élt ott egyedüli fehér emberként, és ápolta nap mint nap a kis kórházba érkező betegeket. Megtanult együtt élni a magánnyal. De időközben megtanult bánni a pumpával, a szögekkel, a kalapáccsal és hasonló dolgokkal is. Sok minden, amit korábban férfiakra bízott, szakmájává vált.

De amit ezen a napon átélt, meghaladta az erejét, és kíméletlenül tudatosította benne, mennyire magányos és kiszolgáltatott. Délután egy feldühödött férfi tűnt fel. Haragtól eltorzult arccal állt meg előtte, kezében éles bozótívágó kést tartott. Utolsó szavai újra meg újra a misszionáriusnő fülében visszhangzottak: „Ha holnap nem kapom meg a pénzt, megöllek!”

Nem csak üres fenyegetésről volt szó, a misszionáriusnő kétségbe esett. Mit tegyen? Hosszúnak és sötétnek ígérkezett az előtte álló éjszaka. Mindössze a petróleumlámpája adott némi fényt.

Erőtlenül ment a rádióadóhoz, hogy kapcsolatba lépjen a többi misszionáriussal. Eltartott néhány per-

cig, míg valaki jelentkezett a túldalton. Zaklatottan számolt be neki a történetekről.

Ezután mindkét oldalon csend következett. Mit tehetnének? Misszionárius sehogy sem tudott segítségére sietni. Sem a rendőrséget, sem a barátokat nem tudták értesíteni.

„Kérni fogjuk Istent, hogy őrizzen meg téged. Életed az Ő kezében van, és neki efelett az ember felett is van hatalma.” Ezek a szavak kísérték, mikor lefeküdt, és megpróbált elaludni.

Ez alatt az idő alatt az a férfi, aki megfenyegette, horgászni indult, a tengerparton vízre tette a kenuját. Nemsokkal ezután a zátonynál kivetette a horgot. Öt perc sem telt el, hatalmasat rándult a zsinór. Úgy tűnt, jó éjszakát fogott ki. Gyakorlottan vont be a horgot, de hirtelen erős rántást érzett, és a zsinór elszakadt. Nem volt ideje mérgeledni, mert a vízből hatalmas kardhal feje bukkant fel. Éles orrával eltörte a botot, amely a halász lámpáját a víz fölé tartotta. Minden sötétbe borult körülötte. Halálos félelem fogta el. Nagyon is jól ismerte ennek a halfajtának az agresszív viselkedését. Mi következhet ezután? A kardhal újra támadott. A hal feje ismét kiemelkedett a vízből és össze-vissza csapkodott. Ezúttal a

kenu vendéghajóját* találta el, ami darabokra tört. A férfi kétségbeesve egyensúlyozott a kis hajóban. Ha a hal még egyszer támad, az a biztos véget jelenti. A percek óráknak tünnek. A halász élete egy hajszálon függött. Az imént még ő fenyegette meg a misszionáriusnőt, most az ő élete forog kockán.

Mikor a felkelő nap vörösre festette a látóhatárt, a falu lakói egy vendéghajó nélküli kenut láttak a parton. Tulajdonosa kimerülten állt a misszionáriusnő előtt és bocsánatot kért a fenyegetőzéseiről.

Ez nem kitalált történet, hanem megtörtént eset.

„És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.” Ezt kínálja nekünk Isten a zsoltáríró szavaival. Az Ön élete felett mi függ kiutat? Isten meghallgatja mindebben. És kérem, imádkozzon másokért is, akik kilátástalan helyzetben vannak. Köszönöm, hogy nem feledkezik meg misszionáriusainkról.

*Detlef Krause
lelkész, igazgató*

* A vendéghajó egy olyan úszó talp, amit gerendákkal a hajóhoz erősítenek.

Megbocsátás és megbékélés Csuukon

A nagy ár Súlyos baleset

Derült égből villámcsapásként érte a családot a hír: legidősebb fiuk ittasan vezetett a sötétben Venón, a legnagyobb szigeten. Későn vette észre a kanyart. Letért az útról és elgázolt egy fiút, aki a házuk előtti kertben játszott. A gyerekek meghalt, bár a gázolás természetesen nem szántszándékkal történt. Most azonban mindent meg kellett tennie, hogy a halálra gázolt fiú családját megbékítse, ami nemcsak a vétkes vezető feladata, hanem összes hozzátartozójának közös felelőssége. Csuukon ez sokkal több embert jelent a szülőknél és a testvéreknél. Az egész nagycsalád, a nagyszülők, az unokatestvérek stb. együtt viselik a felelősséget, de bevonják mindazokat, akik valamiképpen együttéreznek a családdal. Mindannyian igyekeznek kibékíteni a feleket. Igyekeznek találkozni az elhunyt fiú családjával, és a találkozáson megbocsátást kérni. Gyakran előfordul, hogy az egész falu, sőt akár az egész sziget lakossága felkerekedik a nagy találkozásra.

A bocsánatkérést vagy elutasítják, vagy elfogadják

Régebben ez a következőképpen zajlott: amikor mindenki megérkezett az elhunyt falujába, a férfiak az elhunyt háza felé mentek vagy kúsztak a legtekintélyesebb férfi vezetésével.

A többi férfi követte az asszonyokkal és a gyermekekkel. Térden csúszva közelítették meg a házat, még akkor is, ha a talajt feláztatta az eső.

A legtekintélyesebb férfi a családnak vagy annak, aki éppen az ajtónál állt, egy friss, narancsszínű kókuszdiót nyújtott át és várt. Az átvevő kettéhasította a kókuszdiót. Ha ezután a két részt megint összeillesztette, a vétkes rokonai tudták, hogy szívesen fogadják őket, és beléphetnek a házba. Ha azonban ez a szimbolikus cselekedet nem történt meg, az azt jelentette, hogy a család még nem készült fel a látogatók fogadására, még nem érkezett el a kibékülés ideje.

Sokba kerül

Manapság az a szokás, hogy a vétkes családjá gazdag ajándékokat hoz magával: több zsák rizst, helyi ételeket (amelyek elkészítése sok munkát igényel) és sok pénzt (több ezer amerikai dollárt). A jó viszony sokat ér az ittenieknek!

Ezek az ajándékok is elutasításra találhatnak azonban. Ez történt a balesetet okozó ittas ember családjával is. Dolguk végezetlen kellett hazamenüniük. Közvetítők útján újabb találkozásban egyeznek meg, ha azt remélik, az elhunyt hozzátartozói ez alkalommal békülékenyebbek lesznek. Persze, időközben a helyi ételkülönlegességek már elfogytak, így újabb ételeket kell készíteni. Aztán újra benzint kell vásárolni a csónakokhoz, amelyekkel megint el tudják szállítani az egész csoportot az elhunyt családjához. Sokan attól félnek, hogy megint félresikerülhet az újabb próbálkozás a kibékülésre. Ilyenkor nagy a kísértés a hagyományos orvoslás (varázslás) bevetésére, amellyel a másik felet jóindulatra hangolhatják, és a család izgalmát csillapíthatják.

A halálra gázolt fiú családjá most kész elfogadni az ajándékokat, és eltekintenek a büntető feljelentéstől. A baleset okozója öt évig terjedő börtönbüntetéssel számolhatott volna.

A barátságos fogadtatással azonban még mindig nem tisztázódott minden. Minthogy a család elveszítette a kisfiát, meg kell oldani a kérdést, hogy a vétkes kisgyermekét vagy őt magát kell örökbefogadnia az elhunyt családjának. További megbeszéléseket folytatnak, míg végre eldől, hogy a vétkes családjának megbocsátanak, és nem kerül sor semmiféle örökbefogadásra.

A barátságos fogadtatással azonban még mindig nem tisztázódott minden. Minthogy a család elveszítette a kisfiát, meg kell oldani a kérdést, hogy a vétkes kisgyermekét vagy őt magát kell örökbefogadnia az elhunyt családjának. További megbeszéléseket folytatnak, míg végre eldől, hogy a vétkes családjának megbocsátanak, és nem kerül sor semmiféle örökbefogadásra.

Hogyan maradhatunk megbékélt emberek

A történetből láthatjuk, milyen sokba kerül Csuukon a kibékülés. A Biblia is figyelmeztet, hogy Jézus helyettes szenvedése és kereszthalála nélkül a mi bűneinkért sem lehetséges maradandó megbékélés, ami azonban nemcsak az Istennel való kapcsolatot állítja helyre, hanem megújítja az egymástól elidegenedett és büntől, fájdalomtól terhelt emberek közötti közösséget is. Isten felszólít, hogy ha megbékülünk vele, segítsük elő az egymással való megbékélést is.

Hartmut Scherer a Liebenzelli Teológiai Szeminárium elvégzése előtt járműépítő mérnökként dolgozott. Felesége Urte. 1997. óta bibliaiskolai tanár a mikronéziai Csuukon. 2001–2003-ig továbbképzésen vett részt az Egyesült Államokban.

Franciaország

A megbocsátás békességet és szabadulást hoz

A nemzetek megbékélése – egy 70 éve örökzöld téma

S. asszony kedves idős hölgy. Épp a 75. születésnapját ünnepelte, mikor megleptük. Nagyon örült nekünk, ami egyáltalán nem természetes, hiszen sokat szenvedett a németektől.

Fiatalkorából mesélt el nekünk egy történetet: „Hajszál híján maradtam életben. A nevem a deportáltak névsorán szerepelt. Másnap vittek volna el. A mezőkön át szöktem meg, és csak azt tudtam magammal vinni, ami rajtam volt.”

A család nem minden tagjának sikerült a menekülés. Deportálták őket, majd életüket veszítették. Édesapja és még néhány hozzátartozója élőpajzsként szolgáltak Chebourgban a szövetségesek bombatámadásai közben.

Mikor a szövetséges csapatok felszabadították Saint-Lôt, S. asszony házát földig rombolták, úgyhogy alig néhány dolgot tudott kimenteni a romok közül.

Feleségemmel, Annegrettel a „tudományok börszéje” egyesületben találkoztak Avranches egyik szegény városrészében. Nemcsak a kötés-mintákról társalogtak. Hamarosan barátság alakult ki közöttük. Újra meg újra meglátogattuk egymást, és telefonon is sokat értekeztünk. Majd egyre többször vett részt – katolikus lelkészének engedélyével – istentiszteleteinken. Hamar elterjedt róla a hír, hogy protestáns lett. Emiatt a régi ismerősei közül sokan nem beszéltek vele többé.

Vallását gyakorló katolikusként nagyon sokat jelentett neki, hogy együtt mondtuk el a „Mi Atyánk...”-ot. Egyik alkalommal hirtelen megállt annál a mondatnál, hogy „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen...” Teljes csend! Talán a múlt emlékei törtek rá? Vagy talán itt az ideje, hogy elmenjünk? Nem! A háború fájdalmas emlékeit már megbocsátotta. A szomorúság azonban megmaradt ... és a fúvószénétől való idegenkedés is. Most azonban

valami más jutott eszébe: valakiben nagyot csalódott, és a szabadulást folytatott harc újra fellángolt szívében.

Emléknapok Franciaországban

Franciaországban nagyszabású megemlékezéseket tartanak a különböző háborúk és azok befejezése megünneplésére. Július 14-én (a nemzeti ünnepük) emlékeznek meg a francia forradalomról és a Bastille bevételéről, ami a királyság végét és a köztársaság kezdetét jelentette. Ilyenkor a párizsi Champs Elysées-n tartják minden évben a katonai felvonulást. November 11-én (az 1918-

német testvérváros, Korbach polgármestere mellett a német nagykövetség képviselője, valamint Avranches polgármestere is beszédet mondott, a megbocsátásról beszélt.

60 év után arról is szóltak, amit a város 1953 óta gyakorol: akkor tanulhattak először német cserediákok a „College d'Avranches”-ban, francia cserediákok pedig a német testvérváros iskolájában. 1963 után pedig hivatalosan is testvérvárosi kapcsolat fűzte össze a két települést.

Megbocsátásból élni

Az avranches-i kis gyülekezetben állandó téma a megbocsátás és a

as fegyverszünet napján) ország-szerte megkoszorúzzák a háborús emlékműveket. Május 8-án (az 1945-ös fegyverszünet napján) számos II. világháborús katonai temetőben tartanak megemlékezéseket.

Avranches különleges napja

Július 31-ike (1944) különleges nap a helybeliek számára. Ezen a napon törte át az amerikai Patton tábornok a németek védelmi vonalát, s megszabadította a szinte földig lerombolt várost. A 60. évfordulón a

megbékélés. A normannoknak igen jó az emlékeztetük, és nem megy könnyen sem a bocsánatkérés, sem pedig a megbocsátás. Egyesek ezt gyengeségnek, valamint bűnösségük elismerésének tekintik, s mindebből arcátlanul hasznot húznak. Számos családban nemzedékekre nyúlik vissza az ellenségeskedés, melynek okára már nem is emlékeznek, mégis egész családok állnak egymással szemben. Még a nagyapa veszett össze a szomszédjával, ezt a haragot fia és unokája örökségbe kapta.

A megbocsátás és megbékélés üzenete azonban lassan-lassan mégiscsak beférkőzik a szívekbe. Sokan évekig küzdenek azért, hogy képesek legyenek megbocsátani, sokan pedig megtapasztalták a szabadítás erejét, s naponta az Istennel való megbékélésből élnek.

Milyen óriási dolog, amikor egy ilyen hatalmas teher leesik az ember

válláról, s újra ki tud egyenesedni! Milyen jó, ha Isten békessége tölti be az ember szívét!

Épp a napokban osztottunk szét több mint 1000 normandiai háztartásban bibliai naptárat. Reméljük és imádságban kérjük, hogy ezek a „nyomtatott misszionáriusok” utat törjenek a szívekbe, és az Istenben való megbékélést munkálják.

Albrecht Hengerer; (felesége Annegret); a Liebenzelli Misszió teológiai szemináriumának elvégzése előtt közgazdasági egyetemet végzett. 1989 óta Franciaországban dolgozik. A nyelvtanulás után gyülekezet-alapító munkában vesz részt Avranchesban. Albrecht a Liebenzelli Misszió franciaországi felelőse.

Franciaország – Békesség a hétköznapiakban

A helyes értékelés

A. asszony nem sokkal az első világháború előtt született. Ma 93 éves. Alig hogy férjhez ment, kitört a II. világháború. Férjének és három fivérének be kellett vonulnia, de szerencsére, mindannyian élve tértek haza a háborúból.

Sokat mesél a háború igazságtalanságairól, de hangsúlyozza azt is, hogy az egyes katonák csak eszközök voltak, parancsot hajtottak végre, és hogy soha többé ne legyen megint háború. Mindent latba kellene vetni, hogy békében élhessünk. 1992-ben lányával együtt Berlint útba ejtve egészen a lengyel határig utazott. Nem neheztel ránk, németekre, és engem a legjobb barátnőjének tekint.

Minden a jó előkészítésen múlik

D. urat többször meglátogattam a szomszédságunkban álló kis házában, ahol feleségével együtt élt. Egykor kertész volt, egész életében szép parkokat gondozott. Saját kertjében gyönyörű, különleges növények nőttek. Különösen szép volt azonban, hogy feleségé-

vel ragaszkodtak Istenhez, hittek benne és igyekeztek bizonyágot tenni róla.

Amikor felesége egyre rosszabbul lett, D. úr eladta kis házacskáját és öregotthonba vonultak, ahol jobban tudott törődni feleségével. Sajnos, az asszony hamarosan meghalt. Egyik lánya meghívta, hogy költözzön az Egyesült Államokba, töltsen ott élete alkonyát. Beleegyezett, bár többi gyermeke nem értett egyet vele.

Mivel az USA-ban más a társadalombiztosítási rendszer, mint Franciaországban, anyagi nehézségei támadtak, ezért 2005 áprilisában visszatért Alençonba. Bocsánatot kért itt maradt gyermekeitől, mert elhitte, hogy az USA-ban jobb életet talál.

Nagyon hálás volt szép szobájáért az idősök otthonában. Már nem halott, nem látott jól, és a járás is nehezebbé esett. Ám mindig nagyon örült, amikor meglátogatták, Isten Igéjét olvasták fel neki, és imádkoztak vele. Már istentiszteletre sem tudott eljönni, de érdeklődött egyesek iránt és imádkozott értük. Röviddel karácsony előtt azzal a hírral lepelt meg minket, hogy Fresnayban, szülőfalujában megy öregotthonba, mert ott nem olyan magasak a költségek.

Nyári németországi utamról visszatérve megtudtam, hogy nincs jól. Az öregotthon értesített minket, hogy kéri, látogassuk meg.

Ott álltam betegágya mellett. Sajnos, már nem tudott beszélni, de szemén láttam, hogy megismert és megértett. Felolvastam neki a Bibliából, imádkoztam vele, és amikor énekeltem neki valamit, úgy tűnt, mintha velem próbálna énekelni. Mi-

kor másnap újból meglátogattam, még rosszabb állapotban találtam. Világos volt, hogy hazafelé tart. Meg tudtam erősíteni abban, hogy Jézus itt van, hogy a jó Pásztor nem hagyja el, és ahogy a 23. zsoltárban olvashatjuk, az igazság ösvényén vezet, igazságot szolgáltat neki azokkal szemben, akik ártottak neki. Észre lehetett venni, hogy vágyik a mennyei hazába, abba a lakásba, amelyet Jézus készített el, a mennyei Jeruzsálemben, ahol feleségét is viszontláthatja. Mielőtt elmentem, úgy állítottam a virágokat, hogy lássa, és elhatároztam, hogy amilyen hamar csak tudom, újra meglátogatom. Egy óra múlva telefonon hívtak az öregotthonból és közölték, hogy D. úr csendben meghalt.

A temetésnél gyermekei még egyszer elmondták, hogyan kért édesapjuk bocsánatot tőlük. Nekik különösen fontos volt, hogy kibékült testvéröccsével, akivel több mint 40 évig haragban volt. Öccse is ugyanabban az öregotthonban élt. Nagyon elszomorította, hogy most halt meg, miután újra egymásra találtak. A gyerekeit nagyon megindította, ahogy apjuk mindent előkészített, hogy békességben találkozhatson Istenével.

Ruth Krause missziós nővér: diakonissa a velberti Bleibergquelléből. 2000 óta gyülekezet-alapításban és női munkában vesz részt Alençonban, korábban pedig a marburgi traktátusmisszió segített Franciaországban.

Kanada

Nehéz, mégsem lehet elég korán kezdeni

Nagyon nehéz

Emlékszik még valaki az 1988-ban rendezett Christivalra (keresztyén ifjúsági találkozó)? Több mint 30 000 fiatal vett részt akkor Nürnbergben az ünnepélyes záróistentiszteleten, amelyet Hitler egykori katonai gyakorlóterén rendeztek. Én is köztük voltam. Erőtlen benyomást tett rám, és nagy bátorítást jelentett – hazánknak is nagyon fontos volt –, hogy mi, fiatalok mennyi Atyánknál kopogtatunk, hogy bocsánatot kérjünk tőle mindazért, ami a II. világháborúban történt.

Miért is mesélem el mindezt? Gyakran használom ezt a példát a bangladesi barátainkkal folytatott beszélgetéseink közben, amikor a két nagy bangladesi párt vitáira és a korrupcióra panaszkodnak. Meggyőződésem, hogy ez a baj a tisztázatlan múltban gyökerezik, és a „szemet szemért, fogat fogért” elvét kizárólag az a határtalan megbocsátás tudja áttörni, amely csak Jézus Krisztusban lehetséges.

Mikor a bangladesiek Kanadába jönnek, magukkal hozzák feldolgozatlan múltjukat. Egyszer egy nő például elmesélte nekem, hogy az egyik Torontóban megjelenő közösségi újság kiadója nem jó ember, mert a szabadságharcban a rossz oldalt támogatta. Ebből is láthatjuk, milyen nehéz megbocsátani és megbékélni.

Korán kell kezdeni

Még jó, hogy akadnak más példák is! Amikor a szülők segítenek gyermekeiknek kibékülni. A mi gyermekeink ezt a házigazdáinknál figyelték meg, amikor perpatvar támadt a gyerekek között. Az apa arra intette a fiát, hogy rendezze a vitás kérdést. A fiú bocsá-

natot kért a másiktól, aki sírva rebegte: „Megbocsátok!”.

Ha a nézeteltérést nem lehetett rögtön elrendezni, addig vártak, amíg meg nem történt a bocsánatkérés, és a felek megbékülve át nem ölelték egymást. Nagyon fontos, hogy a gyermekek már kiskorukban megtanuljanak megbocsátani és kibékülni.

Jézus Krisztusnak nagyon fontos a megbocsátás és a megbékélés! Ezért szól így az egyetlen imádságban, amelyet az embereknek tanított: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!”

Ez az imádság az egész világon minden embernek minden időben létfontosságú!

Markus Gommel: nős – felesége Regina, három gyermekük van. Mielőtt a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumán végzett, orgona- és harmóniumépítőként dolgozott, majd három évig gyermekmisszionárius volt Németországban. A Gommel család 2002 és 2004 között Bangladesben tanulta a nyelvet és ismerkedett a kultúrával, 2005 januárjától pedig átvették a torontói térséget Adelheid Schäuferle és Helga-Renate Weber missziós nővérektől, és az ázsiai bevándorlók között dolgoznak.

Megbocsátás és kibékülés Pápua Új-Guineában

A közbenjáró

Veszekedés mindenki előtt

Moropotéban szombat reggel van. Sabine a konyhában végzi munkáját, én pedig az íróasztalnál ülök és a vasárnapi istentiszteletre készülök.

A helybeliek a tyúkokkal tértek nyugovóra, az első kakaskukorékolás óta azonban ismét talpon vannak. Fűvet nyírnak a házuk előtt, a kertben dolgoznak vagy ruháikat mossák a folyóban. Mindenki igyekszik mi-

nél több mindent reggel elvégezni, amikor még hűvös az idő, mielőtt ismét könyörtelenül égetni nem kezd a trópusi nap. A reggeli 28 °C-ot mindenki hűvösnek találja a fülledt esőerdőben.

Váratlanul egyre lármásabb, dühös hangokat hallunk. A falubeliek már régen felfigyeltek rá, és a hangok irányába siettek. Ismét veszekedés támadt a faluban, és senki sem sze-

retne lemaradni erről az eseményről az egyébként egyhangú falusi hétköznapokban. Mi (még) kínosnak és illetlennek érezzük ezt a fajta kíváncsiszkodást, inkább csak később kérdezzük meg, mi is történt. A Szepek-folyó menti falvakban mindenki nagyon jól ismer mindenkit. A „szepek nép” élete sokkal inkább a trópusi erdő házikói előtt, mint bent, a falak között zajlik. A ház előtti

levéltető alatt dolgoznak, főznek és beszélgetnek – gyakran órákon át. Sok összetűzés ezért szükségszerűen a nyilvánosság előtt zajlik – függetlenül attól, hogy házastársakról, egy családról vagy szomszédokról van-e szó. A házak valójában csak az eső elleni védelemre szolgálnak és éjjeli szállást nyújtanak.

Ám nemcsak a veszekedések folynak a nyilvánosság előtt, hanem a kibékülés is mindenki szeme láttára megy végbe.

Nyilvános kibékülés

Milyen módon történik a megbocsátás? A számtalan törzsi nyelv és különböző szokások ellenére a Szepik-folyó menti falvakban található néhány hasonló szabály is. Megszokták, hogy házastársi és családi gondok vagy birtokviták miatt gyakran egy vagy több úgynevezett „namelman” segítségét kérik. A „namel” szó pidgin nyelven „között”-et vagy „középen”-t jelent. A „namelman” tehát olyasvalaki, aki köztük áll, a békéltető. Korábban érdemeket szerzett, köztisztviselőként álló férfiak vagy nők, ismerik a helyzetet és mindenek előtt pártatlanok.

Így például a vaskuk törzsnél korábban az volt a szokás, hogy ha két falu véget szeretett volna vetni a köztük folyó törzsi háborúnak, békéltetőket küldtek valamelyik har-

madik, pártatlan faluból. A béke jeléül a követek tetőtől talpig földdel kenték be magukat. Miután megállapodtak a feltételekben, az egyezés megpecsételéséül ünnepi lakomát rendeztek.

Gyakran még manapság is jobban tisztelik az emberek a békéltetők véleményét, mint egy számukra ismeretlen bíró döntését. Sok esetben még a rendőrök és a kormányhivatalnokok is arra biztatják az embereket, hogy vitás ügyeiket saját maguk tisztázzák otthon, a falvakban.

Kibékülés az istentiszteleten

Térjünk csak vissza a bevezetőben említett veszekedéshez! Miután lecsillapodtak a kedélyek, Jakab lelkész egy-két nap múlva mindkét veszekedő felet felkereste. Mindketten a gyülekezet tagjai, és rendszeresen részt vesznek az istentiszteleten. Azon a vasárnapon azonban egyikük sem jött el, mert szégyellték magukat a veszekedés miatt. Ebben az esetben Jakab lelkész volt a „namelman”. Miután mindketten beszéltek vele, tisztázódott az eset. Együtt imádkoztak és kezet nyújtottak egymásnak a megbocsátás jeleként. A következő vasárnap az istentisztelet előtt mindkét férfi egy kis virágot tett a szószékre annak jeleként, hogy az elején mondani szeretnének valamit. Bocsánatot kértek a közösségtől indulataik elszabadulása

miatt, mert rossz példát mutattak.

Nemcsak a hívők körében kerül sor azonban nyilvános bocsánatkérésre. Más falvakban például a közös heti munka előtt – mint amilyen az utak tisztítása vagy leszállópályák kivágása az őserdőből – hívők és hitetlenek egyaránt magukhoz ragadják néha-néha a szót, hogy bocsánatot kérjenek és rendbehozzák vitás ügyeiket.

Nagy szerepet játszik a szégyenérzet

Sok bűnt természetesen titokban követnek el. Az emberekben itt nem a bűntudat, hanem a szégyenérzet az erősebb. Sokak számára a véték csak akkor válik teherré, ha kitudódik. Ennek ellenére az emberek mindig jönnek hozzánk beszélgetni és imádkozni, vagy lelkigondozásra, ha a Szentlélek ráébreszti őket bűnükre, különösen ifjúsági táborokban, tanfolyamokon vagy csendesnapok alkalmával. Sajnos azonban kis falunkban, Moropotéban is vannak néhányan, akik nem akarják igénybe venni a békéltető szolgáltatását. Gondolok itt például egy Malakai nevű idősebb férfira, aki újra és újra banánt és ananászt hoz nekünk a kertjéből. Gyakran megkérdeztem már tőle, vajon miért nem jön el az istentiszteletre. A gyülekezetünkbe járó egyik férfi elleni keserősége tartja vissza, aki nyilvánosan megszólta. Mi azonban imádkozunk érte és reméljük, hogy egyszer meg tud neki bocsátani.

Köszönjük támogatásukat, ami lehetővé teszi számunkra, hogy Pápua Új-Guineában a trópusi őserdő közepén élhetünk és Isten segítségével, Jézus Krisztussal járhatjuk utunkat a békéltetés követeként.

Johannes Schaber, felesége Sabine, egy gyermekük van. A Teológiai Szeminárium elvégzése előtt asztalos volt, 2004. nyara óta élnek Pápua Új-Guineában. A Schaber család Moropotéban, a kicsiny, félreeső faluban lakik a Kelet-Szepik vidékén, ahol a munkatársképzésben, az ifjúsági munkában és a gyülekezeti bibliaiskolában szolgál.

Mikronéziaiak Németországban

A mikronéziai bibliaiskola 12 diákjának németországi látogatása

Az első liebenzelli misszionárius 1906-ban utazott ki Mikronéziába. Csak sejteni tudom, micsoda előkészületeket és fáradságot jelenthetett neki az utazás.

Arról már több fogalmam van, mit jelent 100 évvel később a Csendes-óceáni Bibliaiskola diákcsoportjának Mikronéziából missziói utat tenni Németországba. Ennek az az oka, hogy feleségemmel, Karinnal végig kísérhettük a 12 diákból álló csoportot németországi útjukon. Rajtuk kívül még egy amerikai tanár volt velünk, aki Palau-n ebben a bibliaiskolában tanít.

Néhány kijózanító adat:

Útiköltség (a diákok maguk fizették): személyenként 1750 USA dollár

Az utazás időtartama: 3,5 hét; maga az út Guamtól Bad Liebenzellig: 27 óra

A németországi program: Bad Liebenzellben a serdülők missziói találkozóján, a pünkösdi missziói ünnepségen, a liebenzelli közösségi napon; számtalan előadáson gyülekezetekben és közösségekben (majdnem) egész Németországban; számtalan beszélgetésen. Majdnem 5000 kilométert tettek

meg két mikrobusszal; két hét felkészülésen Guamon, hogy megtanulják az énekeket, jeleneteket és beszámolókat; sok-sok óra tervezés a németek részéről (hálás köszönet érte!). Újra és újra imádkoztak, és még többet imádkoztak, hogy jól sikerüljön az út.

Megérte-e a fáradságot?

Mi lett a végeredmény? Azt hiszem, nem lehetséges végső mérleget felállítani, mert az utazás néhány eredménye csak az örökkévalóságban mutatkozik majd meg. Erre jó példa a Monbachtalban töltött idő, ahol egy hétre adtak szállást. Egy kisfiúval (kb. ötéves) és a családjával találkoztunk. A kisfiú, édesanyjának súlyos betegsége miatt, nehéz időket élt át, és nagyon félnék volt. Amikor egyszer étkezés közben, majd később a program közben látta az egyik diáklányt, kijelentette: „Hú, de csinos! Egyszer majd feleségül veszem!” A kisfiú megnyílt a fiatal lány előtt és örömet áradt az életébe. Isten vajon hogyan használja majd fel ezt az érzést?

A diákok életében is megmozdult valami: Egyeseknek fontossá vált a kérdés, hogy Isten a bibliaiskola befejezése után nem akarja-e misszió-

náriusként felhasználni őket. Mások első ízben tapasztalták meg, hogy az Úr rajtuk keresztül embereket megszólít. Megint mások megtanulták adottságaikat örömmel bevetni, mert felfedezték, hogy azok hasznosak a szolgálatban.

Karinnal nekünk is sokat jelentett: a diákokat olyan oldalukról ismertük meg, ahogyan eddig még nem volt rá alkalmunk. Mivel mindketten az igazgató területén dolgozunk a bibliaiskolán, nincs sok személyes kapcsolatunk a diákokkal. Most azonban szorosabban együtt éltünk velük, ezáltal közelebb is tudtunk kerülni hozzájuk. Jobban látjuk életkörülményeiket, több mindenbe beleláthattunk, amit eddig nem igazán értettünk meg.

Én magam úgy értékelem, hogy megérte az utazás, mert Isten áldását adta rá. Munkájának a nyomait fedezhettük föl olyan emberek életében, akikkel találkoztunk, a diákok életében és a saját életünkben is. Minden további is az Ő kezében van, mint 100 évvel ezelőtt, ahogy a Liebenzelli Misszió első misszionáriusával is vele volt, amikor kiutazott Mikronéziába.

Jens és Karin Schulz a mikronéz csoporttal

Pápua Új-Guinea: Látogatás Bikaruban

Fárasztó gyalogtúra az ismeretlenbe 1. rész

A hegyen túl

Első alkalommal Nikszekben láttam őket: két barátságos fiatal embert és egy valamivel idősebbet, akinek keselyűhöz hasonlóan ravasz volt a tekintete. Azért jöttek ide, hogy aranyat adjanak el, amit vékony csövecskében őriztek és nekünk is megmutattak. Onnan túlról – és Nikszektől keleti irányba mutattak –, a hegy másik oldaláról jöttek. Egy teljes napig gyalogoltak, bármit értsenek is rajta... Egyesek mintha repülni tudnának az őserdőben!

Akkor hallottam először Bikaruról, arról a faluról, amelynek lakói három nyelvcsoporthoz tartoznak. Bár van ott gyülekezet, de évek óta nem járt náluk lelkipásztor. A faluból kiindulva még félreesőbb helyeken lévő falvakat

lehetne elérni. Bikaruban – mondták –, még sohasem járt misszionárius. Szerintük olyan a helyzet, mint amilyen a 80-as évek elején Nikszekben volt. Nem csoda, hogy felébredt bennem a kíváncsiság, fel akartam keresni ezt az ismeretlen falut!

Mikor Rainer Dorsch felkerekedett, hogy megismerje a Szepikvidéken folyó munkát, jó alkalom kínálkozott számomra. Oly sokáig halogatták ide-oda a terv megvalósítását, hogy végül már senki sem tudta igazán, miben is állapodtak meg. Az indulásunk előtti utolsó tájékoztatás szerint Bikaruban az emberek tudnak látogatásunkról, és várnak minket. Egyesek külön ezért jöttek oda több napig tartó gyaloglással a még távolabb fekvő településekről. Tehát indulhat-

tunk. Senki sem tudta megmondani, hány napot kell gyalogolnunk, pontosan hol fekszik a falu, vagy mennyire megerőltető lesz az egész kirándulás.

Erőnk végére értünk

Még ugyanazon a napon, amikor a Missziós Repülőtérsaság gépevel megérkeztünk Nikszekbe, átkeltünk a gyorsfolyású Április folyón, és Szife faluban elhelyezkedtünk éjszakára. A falut rövid sétával is el lehetett volna érni, ha nem lett volna közben a folyó. Azt az esti istentiszteleten is észrevettük, a gyülekezeti élet már hosszabb ideje csődbe jutott.

Az éjszaka rövid volt, mert az utazás lázától űzött kísérőink túlságosan korán ébresztettek minket, azután meg várnunk kellett,

amíg a nap első sugarainál fel tudunk mászni a meredek hegyoldalon. Úgy tűnt, mintha a hegy nem akarna véget érni, de újra és újra kárpótolt a völgy csodálatos látványa, és megmutatta fáradozásunknak egyre nagyobb eredményét. Vaddisznó csapást követünk, gyakran kellett használnunk a bozótvágo kést, hogy egyáltalán előre jussunk. A természet érintetlennek tűnt. Azt hihette volna az ember, hogy a Paradicsomban van, ha nem láttuk volna mindenütt a „jólét” maradványait – fákra felakasztott húskonzerv-dobozokat és egyéb civilizációs szemetet.

Nekünk mindenesetre nem jelentett paradicsomi élményt a kirándulás. Újra és újra meg kellett szabadulnunk a piócáktól, megcsúsztunk a sima köveken és gyökereken, vagy fennakadtunk az erdőt átszövő kúszónövények indáin. Így kapaszkodtunk hegynek fölfelé röviddel dél utánig, miközben térdízületeinket alaposan kopattattuk.

Közben felvilágosítást kaptunk az egyes őserdei helyek jelentőségéről: „Ezen a helyen harcolt édesapám embereinkkel még

nem is olyan régen. Annyit öltünk meg az ellenségből, amennyit csak bírtunk, a többi pedig a hegyen túlra űztük.” Néhány pandadiófa (ehető gyümölcsökkel) még arra emlékeztetett, hogy valamikor itt emberek éltek. Kampósvégű nyilakkal addig lőtték az ellenséget, amíg már nem tudtak tovább menni. Az itt rekedteket csontból készült törökkel és pálmafa húsángokkal (kardhoz hasonló lapos botok) intézték el. – Az ember libabőrös lesz az ilyen történetek hallatán. Majdnem olyan természetességgel oltják ki emberek életét, mint ahogyan a banáncserjét kivágják.

„Mindenkít agyonütöttünk, senki sem élte túl, most miénk a föld.” Ilyen egyszerű az egész: Űsd agyon a tulajdonost, és minden a tiéd. – Igazán nem túl biztató állapotok! Ilyen „szórakoztató” történetek közepette érkeztünk meg a hegygerincre, a Bikaru és a Nikszek törzsek közötti határvidékre. Innen egy patak folyását követtük, amely sziklatömbök között keresett utat magának. „Most már csak lefelé visz az út” – biztattak kísérőink. Mi azonban úgy

érezteünk, hogy továbbra is hol föl, hol le visz az utunk. Erőnk végéhez értünk, elkerülhetetlennek látszott, hogy az őserdőben kell éjszakáznunk. Délután kijelentettük a meglepődött csapatnak: harcostársainknak és a hálós táskákat cipelő asszonyoknak, hogy itt, a folyó partján szeretnénk tölteni az éjszakát. Ezt találtuk a legértelmesebb megoldásnak, ha nem akartuk teljesen tönkretenni az ízületeinket. Néhány kísérőnk továbbment, de néhányan velünk maradtak. Így aztán kényelembe helyeztük magunkat az őserdőben, a folyóparton kifeszítettük a moszkítóhálót, és reménykedtünk, hogy éjjel nem lep meg az eső. A helybeliek óvatosabbak voltak és valamivel esőállóbb szállást állítottak fel. Reggel négykor bebizonyosodott, hogy nekik volt igazuk, mert ekkor eleredt a „kötelező” eső. Szégyenkezve átköltöztünk, és hálások voltunk a védettebb helyért, amikor aztán igazán nekieredt. Megint tudomásul kellett vennünk, hogy helybeli testvéreink milyen fölényben vannak velünk szemben, amikor az őserdőben a túlélésről van szó!

Megérkezés Bikaruba

Kísérőinknek nem volt elég az előző napi gyaloglás. Éjjel úton voltak és a fákról összeszedtek néhány óriásgyíkot, amelyek szívesen látott kiegészítőt jelentettek a reggelihez. Gyíkok és táró (gumós termés) reggelire, nem ehhez szoktunk. Kellett hozzá egy kis önfegyelem, hogy beleharapjunk a törpesárkányba. Az íze azonban egészen elfogadható volt. Mégiscsak hálások lehettünk a tápláló őserdei ételért, mert újult erővel mehettünk tovább a folyó mentén. Állandóan figyelünk

kellett, hogy el ne csússzunk a sikos köveken. Egyszer mégis sikerült tetőtől talpig megfürödnöm. Nem is volt olyan rossz, mert ingemet az izzadságtól már úgyszólván lehetett mosni. A lényeg az, hogy az esésnél ne törjön el semmink!

Hamarosan találkoztunk a csapat többi részével. Már aggódtak miattunk. Legszívesebben már előző nap, éjnek idején, egészen Bikaruig hajtottak volna minket, csak hogy biztonságos szállást tudjanak nekünk adni. Szerencsére hajthatatlanok maradtunk, és az új nap igazolta, hogy helyesen döntöttünk.

Majd tovább folytatódott a menetelés és a megszokott történetek is előkerültek. „Itt harcoltunk. Először hét asszonyt öltünk meg, aztán tovább gyilkoltunk, amíg a többiek hanyatt-homlok, a „soha viszont nem látás” reményében el nem tűntek az őserdőben.” Megint egy „magávalragadó” történet azokból, amelyek megmutatták,

milyen talajon kell hirdetni az evangéliumot.

Dél felé elhagytuk a folyót és Bikaru felé vettük az irányt. Egy forrásnál még egyszer erőt gyűjtöttünk, aztán bevonultunk a faluba. Úgy éreztük magunkat, mint a színpadon: minden szem ránk meredt. Nem csoda, hiszen történelmi pillanatokát éltük át – első alkalommal jöttek fehérek a faluba! Még aranyásók, turisták vagy Coca-Cola ügynökök sem jártak itt eddig. Néhányan életükben először láttak fehérbőrű embereket (igaz, a miénk inkább piros volt és naptól égett). Majd megkezdődött a végnélküli kézzelírás.

Volt köztük néhány igazán eredeti alak: fiatal emberek rattanból készült övhurkokkal, mások ágyékkötőkkel, amelyek valójában csak cafatok voltak vagy dög-fűből (legyezőszerű levelek, amelyek kirojtosodott számarfarokra hasonlítottak), fonott kar- és lábpercekkel, rengeteg nyakláncsal és

felékszerezett orral. Ezek voltak a „legelevalóbb” falulakók, akiket utóbbi időben láttam. Némely arcon látszott, hogy itt a legmélyebb sötétség uralkodik. Volt munka elég. Mint békekövetek (Ézsaiás 52,7) érkezünk ide utazásunk végén. Ez volt hát Bikaru, az őserdei nomádok faluja!

(Folytatása következik!)

Gerhard Stamm, felesége Brigitte. Gerhard a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt a szövetségi vasutaknál dolgozott, majd a délnémet CE-szövetség területi vezetője lett, 1988 óta Pápua Új-Guineában tevékenykedik: előbb a gyülekezetépítésben és munkatársak képzésében, 1999 óta „missziói mozgósítóként” különféle evangéliumi gyülekezetekben és szövetségekben helybelieket készít fel Pápua Új-Guineán kívüli missziói szolgálatra. Jelenleg ott hon tartózkodik szabadságon.

Szerkesztőségi üzenetek

Köszönjük mindazoknak, akik elküldték nekünk a visszajelző lapokat. Ebbe a számunkba újra beteszünk ilyen kitölthető lapokat, és kérjük, hogy aki eddig még nem töltötte ki és küldte el nekünk, mielőbb tegye meg. (Ha már nincs szükségük rá, adják oda valakinek, aki még nem ismeri újságunkat.)

Addig is a magyar nyelvű újságot, vagyis a Külmissziói Híradót továbbra is postázzuk mindenkinek.

A német nyelvű Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklapot azonban csak azok kapják ezentúl, akik ezt kifejezetten kérték, vagy a jövőben megrendelik.

Köszönjük kedves olvasóink megértését és segítségét.

Mint látják kedves Testvéreink, új külsővel jelenik meg ezentúl a Külmissziói Híradó, reméljük, megnyeri majd mindenkinek a tetszését. Hiszen a fényképek sokkal szebbek, jobbak így színesben. Örülünk, ha megírják véleményüket az újításról.

Külmissziói Híradó, XVI. évf. 1. szám – a Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítvány lapja * Megjelenik évi hat számban
Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). *
A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő. * Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs, 1089 Budapest, Üllői út 90. *
Tel.: 06 30 520 7294 * Főszerkesztő: Előd Erika, 1022 Budapest, Bimbó út 52. * Tel.: 06 1 326 54 94 * Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2.
* Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu> * E-mail: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215
Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu